

**Vətən müharibəsinin şəhidi
Əkbər Hüseynlinin nakam ruhuna**

Bir ağac yüyürür sənin dalınca,
Bir yarpaq göz yaşı tökür yollara.
Bir payız saralır vətən içində,
Bir həsrət rəsmiini çəkir yollara.

Bir ana ağlayır, balam vay, deyir,
Bir ata dəhşətə bürünüb burda.
Bir bacı köksündə naləyə döndün,
Bir şərəf gətirdin bu ana yurda.

İndi başdaşından boylanır bizə,
Nisgilli baxışın, cavan baxışın.
Haçan bu murada çatdın, ay Əkbər?
Ah... haçan böyüdü, haçan, baxışın?

Bir ağac üşüyür sənin dalınca,
Yarpağa bürünür, isinmir canı.
Mənim şəhid balam, qəhrəman balam,
Bu qədər incitməz insan insanı...

Tənha durna kimi uçdun yuvadan,
Xatirən qayıtdı, özün gəlmədin.
Açdım ürəyimi məzar daşına,
Köksüm qübar-qübar, kəlmə-kəlmədi.

Bir ağac əl açır sənin dalınca,
Gətdiyin yollarda izindən öpür.
Küləklər səsinə oxşama deyir,
Torpaq səcdə edir, üzündən öpür.

Bir ağac yalvarır, qayıt geriyyə,
Qayıt, davam elə qaldığın yerdən.
Hər şeyi dondurub gedən Əkbərim,
Sən nura çevrildin olduğun yerdə...

Gətdi qanlı döyüşlərə,
Gəlmədi Əkbər, gəlmədi.
Ondan sonra olanları,
Bilmədi Əkbər, bilmədi.

Bir ata qəmdən doğuldu,
Bir ana dərddən yoğruldu.
Qürur kədərdən boğuldu,
Gülmədi, Əkbər, gülmədi.

Ürək deyil, dəmirdi bu,
Nə nalə, səs-səmirdi bu?
Səndən sonra ömürdü bu? -
Olmadı, Əkbər, olmadı.

Bükdü ata qamətini,
Görmədi səadətini...
Dünyada öz qismətini,
Bölmədi Əkbər, bölmədi.

Yenə gəldi duman, ellər,
Söndü arzu-güman, ellər...
Ölümsüzdü, aman ellər,
Ölmədi Əkbər, ölmədi.